

Φ. — Ἄμ' δὲν εἶδες, Περικλέτο, καὶ τὸν πάλαι Μιλτιάδη;
 Π. — Εἶδα τοῦ Φθιατρίου τὸν χορὸν προχθὲς τὸ βράδυ.

Ὅμοι, φίλοι Φασουλῆ,
 ποῦχαι μᾶλλον πολλῇ
 καὶ πολὺτερον μισαλῶ,
 δὲν μοῦ λῆς περικλήω

ἰστοὺς καιροὺς ἐκείνους τότε τῶν ἀριστερῶν προγόνων
 ἴπαθαιναν καθὼς καὶ τώρα φυματίωσιν πνευμόνων;

Φ. — Μὰ καὶ σὺ μὲ τῆς πολλὰς;
 τῆς σοφίας δὲν μοῦ λῆς
 ἂν κί' οἱ Μακρῶνομάχοι
 ἴπαθαιναν ποτὲ συνάχῃ,
 σὴν καὶ τοῦτο, Περικλέτο,
 σοῦσπασε τῆς μύταις φέτο;

Π. — Ἄρχισε τὸν Ἰπποκράτη
 τὸν παλῶν νὰ μελετῆς,
 καὶ γὰρ τοῦτο, βρὲ σακάνη,
 τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ῥωτῆς.

Φ. — Χιλιάδες χρόνια ἴπρασαν,
 πολλοὶ πλανήταις ἴγρασαν
 καὶ νέαις ἔγρηκαν γρίπαις.

Κί' ἄλλαις ἀρρώστειαις φύτρωσαν,
 ὅπου πολλοὺς ἐλύτρωσαν
 ἀπ' τοῦ ντουμπῆ τῆς λύπαις.

Πληθὺς παρῆλθ' ἴνιαυτῶν,
 εὐρέθη καὶ τὸ φθόριον,
 κί' ἐκ τῶν ἀρχαίων μαχητῶν
 δὲν μένει σκόνης μύριον,
 κί' ὁ Παπαμιχαλόπουλος τοὺς ἐνθυμῆται τώρα
 κί' Ἕλληνας στῆθη γύρω μας κτυποῦν θαρακοφόρα.

Τὶ μήνυμα χαρμόσων
 ἴστην πλάσιν τῶν θατράχων!...
 θὰ κάνωμε μνημόσων
 τῶν Μακρῶνομάχων.

Εἰς ἡμέρας συμφορᾶς
 εὐαγγέλια χαρᾶς,
 κί' ὀλοένα μνημονεῖω μὲ συναγαμῆνη μύτη
 τὸν παλῶν τὸν Μιλτιάδη, τὸν τραπὸν τὸν μακαρίτη.

Εἰς ἡμέρας Κορινθῶλων,
 Περικλέτο ἐδελυρῆ,
 τῶν τροπαίων τῶν μεγάλων
 ἀνεκμνήσαις ἱεραὶ.

Δὲν εἰςεῦρεις πόσον χαίρω,
 μὰ πῶς ἤθελα νὰ ζῆρω
 ἂν κί' οἱ Μακρῶνομάχοι
 ἴπαθαιναν ποτὲ συνάχῃ.

Ἔλα θέαμα νὰ ὄρῃ,
 Περικλῆ ντεληφροσέτη,
 Ἄρλεκτινὸς ἀνιδῆς,
 ἴμπρὸς τὸν Μιλτιάδη ἀτέκῃ,
 κί' ἀντιχεὶ περιφραδῆς
 φθόγγος ἱερᾶς φθῆς
 καὶ γκαμῆλας τουμπελέκι.

Τοῦ κοτίων το κλαδί
 κοινὸν κτήμα, κοινὴ χάρις,
 καὶ μ' Ἀισχυλῶς τραγουδεῖ
 μεθυσμένος γκαμῆλας.

Κλάδους δρέψετε κοτίων,
 ἴπε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
 νὰ λυτρώσετε τὴν μάννα...
 χόρεψε, κυρὰ ντραντάνα.

Τρέψετε κατὰ θαρβάρων,
 ἦλθε κατ' αὐτὰς κί' ἡ Νίκη,
 κί' ἐς ὄνοσμεν ἐκ τῶν κάρρων
 φετεινὸ μασκαρολάθῃ.

Βάρδα ἴμπρὸς καθῆς νὰ δράσῃ
 ἀτρομῆτος καὶ γενναίως
 γὰρ τοὺς Κρούους καὶ τοὺς Βλάχους.

Βάρδα ἴμπρὸς γὰρ νὰ περάσῃ
 κί' ὁ Καραβάλος ὁ νέος
 μὲ τοὺς Μακρῶνομάχους.

Τὶ μνημόσων μεγάλο,
 ποῦ τὸν σβῆρο μου θὰ θγάλω,
 κί' ὁ Κορριάτης λέγει τάδε,
 Περικλέτο μου σκαρτάδε:

Ἦθελα νὰ δώσω μούντζις ἴστην φαρσοπολιτικῇ
 καὶ ἴστην Κέρκυρα νὰ πάω καὶ μακρύτερ' ἀπ' ἐκεῖ,
 ἀλλὰ πρῶτα περιμένω τὸ μνημόσων νὰ γίγῃ
 γὰρ τοὺς Μακρῶνομάχους,
 καὶ κατόπιν ὁ Κορριάτης μὰ γὰρ πάντα σὰς ἀφίνει
 μέσα ἴστη Βουλῇ μονάχους.

Πρῶτα κόλλυβα θὰ κάνω, πρῶτ' ἀγάματα θὰ στήσω
 ἴστον ἀρχαῖο Μιλτιάδη,
 κί' ἴπειτα θὰ παραιτήσω
 τὴν Βουλῇ καὶ τὸ κοπάδι.

Εἶναι μέγα μὲ τὴν αἴγλην τοῦ Κουβέρτου ν' ἀνταυγάξῃς
 καὶ νὰ σεῖσαι λιγερά,
 πλὴν σὲ κάνωμε μὲ τῆς πίκραις ἐξανθήματα καὶ βγάξῃς
 λῆς καὶ νάχῃς ἱλαρά.

Τὶ μεγάλο πανηγύρι,
 Περικλέτο καχομοῖρι,
 λέτε, στόματα στομύλα,
 χόρεψε, κυρὰ γκαμῆλα,
 χόρεψε, κυρὰ Σουσοῦ,
 κί' ὄλοι σκούζουν ὕπερ σοῦ.

Φοῦριον τοῦ Καραβάλου, τοῦ δεσπότη τοῦ μεγάλου.

Π. — Ἦλθε πάλιν ἀπαράχως
 ὁ Καραβάλος μὲ πάχος,
 δυνατός, καλοθρεμμένος,
 καὶ πολὺ καρδαρωμένος.

Πιερῶτοι καὶ Παλιῆτοι
 τριγυρίζουν τὸν δεσπότη,
 καὶ ζητεῖ παντοῦ χαράτοι
 γὰρ χορὰ καὶ φαγοπότι.

Σε γυμνάσιον φοιτητῶν
καὶ βασθεῖται μαθητῶν,
κὶ ὁ λαὸς κερτακάλει
καὶ φωνάζει κὶ ὀλοῦται.

Ἐμπρὸς εἰς τούτου τὸ στομάχι
νηστικοὶ γουρπετοῦν,
κὶ ὄλοι Μαραθωνομάχοι
τὴν λαπάρα του κυττοῦν.

Ὅχι ἄλλαξ καὶ καρδανάκια,
ρήτορες ρουρεσιλίδες,
ρόπαλα καὶ γαϊτανάκια
καὶ τῶν κάρων Φασουλίδες.

Κράνη, θώρακες, λεπίδες,
καὶ κἀρόνη καὶ σενίδες,
ξυμωμάτια παιδιῶν
καὶ γερῶτων ἀργασμοὶ
καὶ εἰς κάρων σκουπίδιον
σενιδόρακτος θεσμοί.

Πατριωτικὴ Ρεμπγαζίδες
μὲ λίθρα καὶ μὲ σφερα,
κὶ ἔρρυθροι θεσμοραζίδες,
ποῦ μουντῶνουν κἀθε μπόφο.

Τὴν Καρνάβαλο μὲ πλοῦτι,
μὲ φουέκια μὲ μικροῦτι,
Περθινῶνας φωτοβόλους,
μέλλοντας στρατοῦ καὶ στόλους,
πυροβόλων δοκιμάς,
καπογιαξ γιὰ πληρομάς.

σὺ κητήσεις ἀρβυλῶν,
κὶ ὄλα μὴ Βαβυλῶν.

Τὴν Καρνάβαλο τῶνόντι,
Φασουλὴ μου κουσοδόντι.
Πόλεμοι περὶ στομάχων,
κλή Μαραθωνομάχων,
τυμπαρῆχοι προπατέρων
καὶ πλῆθος πατριδερπῶρων.

Κομητάτα, ποῦ βροῦτοῦν
ἔσθιν ἀγῶνα τὸν μεγάλου,
ἕως ἄστος κατατόνουν
Κομητάτα Καρνάβαλων.

Περὶ σὺμμάματα Τραπεζῶν,
σάλο Πανεπιστημῶν,
δύο καμνητῶν συτκροῦσαι,
τῶν Μουσῶν καὶ τῆς Βουλῆς,
ποῦ γελῶν κἀ τῆς ἀκούσῆς
καὶ πολλὰ παραλαλῆς.

Ἄντερο καινούρογο κἀνεῖς
μὲ τῶν λόγων τῶν τῶν φωνῆς,
κὶ ἔν κιδάραξ κὶ ἔν ἀργῆνοῖς
στέραις καὶ τῶν ὀν κἀρίνη.

Ἄθηνας ἀρπάζει δόρυ
κἀθε Τριγκουλοῦ ἀρόρος,
ἐνθάξ ὀθειοῦγος, ῥόροι,
κὶ ἄνθρωκες ὀ ὀησαρόρος.

Γνώσεων καταναλώσεις,
δρόμων λάσπαις λιπαράς,
φοιτηγών διαδηλώσεις
γὰ διβλίων ἀγοράς.

Ὁχι! ἀμὰν καὶ σινανὰ!
λίπος κ' ὄγκος κεφαλῶν,
κ' ἀπὸ τ' ὄρος τοῦ Σινεῖ
πλῆξ συγχρόνων ἐντολῶν,
ποῦ τὴν πρώτην τοῦ μεγάλου Μιουσῆος ἀναίρει,
καὶ πρὸς πάντα παραγγέλλει
νὰ σουφρώνη τὸ καρβέλι
τοῦ μακρὰν καὶ τοῦ πλησίον καὶ νὰ ψευδομαρτυρῇ.

Ἄναμιξεις τῶν συγχρόνων
μὲ σιὰς σεπτῶν προγόνων
καὶ φιλάρχιους ρεμούλα,
καὶ σ' τὸ τέλος ὕμνος μόνον
γὰ τὸν κάθε φαταούλα.

**Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατῆς
μὲ Μαραθῶνων μαχητάς.**

Φ. — Εἶδα κ' ἐγὼ τάθανατα, τάρχαϊτα παλληκάρια,
μ' ἀστραφτεράς λεπίδες,
πατρὶς πατρὶς φωνάωντας χτυποῦσαν τὰ κοντάρια
μαζὶ μὲ τῆς ἀσπίδες,
κ' ἴσχιους σ' τὸν ἦλιο ἔαπλωναν μακρούς τὰ δόρατά των
καὶ δάφνας ἐξεφύτρωναν εἰς τὰ πατήματα των.

Παρθέναις κρινοδάκτυλαις, χαριτωμέναις κόρακι;
τὰ ραίνουν κρησφάρις,
καὶ μὲσ' ἀπὸ τὰ μάττα των τὰ λαμπερὰ θεωρῶ
νὰ τρέχη τῆς ἐλευθερίας ἀθάνατο νερό,
καὶ γύρω των λαοὶ σκιρτοῦν, δροῦ διψῶν γὰ τούτο
κ' ἀκίματως τὴν σάρκα των βαρῶν βαρβάρων κνοῦτο.

Τὸν εἶδα τῶν παλληκαριῶν ἔκρινον τὸν ἀγῶνα
κ' εἶδα κ' ἀγγέλους φερωτοὺς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
μὲσ' σ' τὴν Ἀθήνα νάρχωνται καὶ νὰ φωνάζουν: νίκη,
κ' εἶδα καὶ τὸν Καρνάβαλο καὶ τὸ μασκαραλῆσι.

Εἶδα προμάχους εὐσταλεῖς
ἐμπρὸς σ' τὰς θύρας τῆς Βουλῆς.
Ἐνθέρμως εὐχαρίστησαν τοῦ κράτους τοὺς πατέρας,
δπου τοὺς ἐνθυμήσαν σ' τὰς Ἰακάρους ἡμέρας
τοῦ νέου Καρνάβαλου,
γλαυτίζε Σαρδαναπάλου.

Εἶδα προμάχους εὐσταλεῖς
ἐμπρὸς σ' τὰς θύρας τῆς Βουλῆς,
κ' ἐκύτταξαν τὸν Ρέπουλη καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο
μὲ διθειοῶν ἀνθρακὰ ν' ἀσπρίζουν τὸν Σιμόπουλο,
κ' ἕκαστος λίαν ποτηρὰς τὰς περιστάσεις κρίνων
ἔκανε τιμεινῆδες,
καὶ τοὺς δασμοὺς ἀπέσυρε τῶν ἐλασιουρήνων
γὰ λίγους σαπουνέδες.

Κ' εἶδα πρὸς αὐτὸν φωνὴν βουλευτικῶν Σειρήνων:
ἔλθεσον μας, κύριε τῶν ἐλασιουρήνων,
καὶ τότε, Περικλῆ, κ' ἐγὼ,
ποῦ γὰρ λευκότητας σφριγῶ,
σαποῦνι φώναζα γλυκὰ
δύο δεκάρις τὴν ὀκτῆ,
γὰρ ρουχα, γὰρ πατωμάτα,
γὰρ μασκαρακωμάτα,
γὰρ χέρια καὶ γὰρ μούραις
καὶ χίλιαις δρῶ μουντζούραις.

Κ' εἶδα καὶ τὸν Μιλιτιάδη
μὲσ' σ' τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.
Ἐκανε σ' τὸ Παρλαμῆντο καταμόναχος καρτερί
μ' ἕνα ρόπαλο σ' τὸ χερί.

Μὲσ' σ' τὰ μάττα τὸν κοντῶ
καὶ τί θέλεις; τὸν ῥωτῶ.
Πλὴν αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ
καὶ σιμόνει πρὸ κοντῶ,
καὶ γὰρ βουλευτὴ μ' ἔπηρε, Περικλῆ γουτροκεφάλα,
καὶ τὸ ρόπαλο σγκόνει, καὶ καταλαβαίνεις τέλλα.

Π. — Λοιπὸν, ἐλάκα, δέξου τὸ ράρα
κ' ἀπὸ μ' ἕνα μὰ σπαλιόρα.

Εἰς τὰ Βασιλικὸ
δρῆμα κωνουτικὸ.

Ἄποψ' σ' τὸ Βασιλικὸ πολὺ σπουδαῖο πρῆμμα,
θὰ παίξουν τὸν Ἄσωτο, Προβλεγγίου δρῆμα,
πλήρης ποικίλης δράσεως, ποιήσεως καὶ σφριγούς,
ἀπόλαυσις αἰσθητικῆ καὶ γὰρ πολλοὺς κ' ἔδλιγους.

Καὶ κωνουτικὸς κωνουτικῶν,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλῶ.

Ἦτε πάντες εἰς τῆς Ἡθῆς τὸ γνωστὸν Κυθωπολιεῶν
Νικολῆ τοῦ Γρακουμάκη, τέλειον ἐκ τῶν τελείων.
Ἄνοικτὸν μέχρι πρῶτα σ' τὴν Ὀμόνοϊαν ἔκει,
ἐντελής καθαριότης κ' ἔβροχος μαγειρικῆ,
μύρα πρώτης Κλωναρίδη καὶ ποικιλία φαγητῶ,
ὁ καλλίτερος ὁ κόσμος πάντοτε σ' αὐτὸ φοιτᾷ,
τώρα δὲ τὰ Καρνάβαλια τοῦτο θεωρεῖται μόνον
καταφύγιον δι' ἔλους κ' ἔλιξιον τῶν πόνων.
Κέρα μας, κύρ Γρακουμάκη, κέρα μας, κύρ Νικολῆ,
μῖγας ἔπαινος σοῦ πρέπει κ' ἀπὸ μ' τὸν Φασουλῆ.

Ἐμπορος γνώστης τῶν ἔδω κ' ἔλως τῆς ὕδρογειοῦ,
Σωκράτης ὁ κασίγνωστος, ὁ Παπαγεωργίου,
περιφρονὸν τῆς χειμωνιάς τὴν φρικτὴν τὴν ἀγρίαν
ἀτρόμητος κ' ἀπτόητος πῆγε σ' τὴν Ἑσπερίαν
πρὸς νέον κάλιν πλουτισμὸν τῶν δύο γνωστοτάτων
αὐτοῦ Καταστημάτων,
τοῦ σ' τοῦ Σταθίου τὴν ἔδω κἀνοῦν σοῦξὲ μεγάλο,
τὸ πρῶτο δάδεν ἀριθμὸς, σαρκαντατῆρα τέλλο.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατάμεστον ὄδῶν
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κείται τώρα τὴν ὄδον,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμῆς,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπειρικοῦ, δεκατῆσερ' ἀριθμῆς.